

**ОЛЕГ КОСТЕНКО
ТАЙНСТВЕНОТО
ПРОИЗШЕСТВИЕ НА „КЕТИ
КЛАРК“**

Превод от руски: Маргарита Златарова, 1994

chitanka.info

Една вечер, след като се върнах у дома, заварих на секретаря си съобщение от Холмс: „Ще пътувам до седмия карантинен спътник. Бихте ли желали да ме придружите? Ще се радвам на компанията ви. Стартът е в 21:15 от космодрома на Службата за безопасност.“

Моят не особено богат опит в космическите пътешествия ми създаде навик бързо да вземам решения, така че след два̀сет минути аз вече летях към космодрома.

Шерлок Холмс нетърпеливо се разхождаше напред-назад близо до капсулата.

— Радвам се, че дойдохте, Уотсън — каза ми той. — Този инцидент вероятно ще възбуди любопитството ви, освен ако не сте си загубили интереса към тайнствените истории. — Той погледна часовника си. — Хайде да влезем в залата.

В новия модел космически кораб излитането изобщо не се чувстваше. Мълчаливо гледах през илюминатора, наблюдавайки как се отдалечаваме от синьото кълбо. Холмс набра на компютъра някаква информация, дълго и внимателно я проучваше, после се намръщи и я заличи на дисплея.

— Нищо ново — промърмори той и се обърна към мен. — Вие знаете ли нещо за тази работа, Уотсън?

Поклатих глава.

— За съжаление, нищо не знам. От два дни не съм ходил в управлението и дори не зная накъде летим.

— „Кети Кларк“ е малък товарен кораб с тричленен екипаж: капитан, навигатор и инженер. Последната им спирка е била Вегас–2. Там има малка колония от десет хиляди жители или нещо такова. Колонията е съвсем млада и дори нямат собствена свързочна кула. Та значи излетели от същата тази Вегас–2, а когато навлезли в Слънчевата система, изчезнал инженерът.

— Как така изчезнал? — учудих се аз.

— Разбирайте го както щете, Уотсън, но фактът си е факт. Лойд Бърнс се е изпарил от кораба, макар че външните люкове нито веднъж не са били отваряни по време на полета, а всички скафандри са си на местата.

— Та това е невероятно, Холмс! А бил ли е на кораба, когато са отлитали?

Приятелят ми се усмихна:

— Та те да не са идиоти? Освен това капитанът няма право да излети, докато не се увери, че всички членове на екипажа са на борда. А пък този ден Бърнс е бил дежурен на кораба. От диспечерската служба не могли да направят нищо друго, освен да прикачат кораба към карантинния спътник. Диспечерът Фортър, който сега е там и дежури, е много енергичен човек. Той в момента изследва всеки квадратен сантиметър от кораба, едва ли не през електронен микроскоп, а нещастните космонавти са подложени на подробен разпит в медицинския сектор.

— Това пък защо? — учудих се аз.

— Уотсън, та нали вие знаете девиза на карантинната служба: „Може и да изскочи нещо.“

Погледнах през илюминатора: капсулата се приближаваше към карантинния спътник. Голямо метално кълбо блестеше на слънчевите лъчи. До него забелязах диска на звездолета. Блендата изщрака и се отвори. Капсулата се вмъкна в приемника.

Посрещна ни много мургав човек с испанска брадичка — това беше диспечерът Фортър.

— Много се радвам, че най-после отделът прати инспектор — каза той, като ни стисна ръцете. — Вече известни ли са ви всички факти?

Холмс кимна.

— Да, доколкото те фигурираха в отчета.

— Тогава знаете всичко — диспечерът кисело се усмихна. — Моите разследвания не дадоха никакви резултати, пък и аз не се надявах на кой знае колко.

— Вие какво мислите за това? — поинтересува се Холмс, докато крачехме по галериите на спътника.

Фортър не отговори веднага.

— Зная, че на нашата служба не й приписват никакви секретни дейности, които да изискват много разум, но все пак съм убеден, че някой изпитва интерес към нас.

— И затова са отвлекли инженера на малък кораб с броен екипаж. — Холмс вдигна рамене. — По-лесно би било да го хванат на планетата, там поне няма да открият веднага, че някой е изчезнал.

Изкачихме се по тясната стълба и се озовахме в медицинския сектор.

— Извинете, Холмс, но мисля, че първо ще пожелаете да разпитате екипажа — каза Фортър.

Приятелят ми кимна.

Членовете на екипажа вече ни чакаха. След взаимните поздравления Холмс започна да задава въпроси.

— Кажете ми — обърна се той към присъстващите, — що за човек бе изчезналият Бърнс?

— Ами — замисли се капитан Морис, — беше добър инженер, но що се отнася до останалото, мистър Холмс, признавам, че не ми е съвсем ясно, какво искате да разберете по-точно.

— Всичко, всяка подробност. В тази работа има два фактора: самият Бърнс и неговото изчезване. И тъй като за изчезването му още нищо не е ясно, остава инженерът.

— Добре — каза навигаторът. — Бърнс беше доста твърдоглав. Щом си наумеше нещо, нищо не можеше да го спре. Познавам го още от училище. В осми клас се обзаложи, че ще се изкачи на телевизионната кула. Снеха го още на първите сто метра. И знаете ли какво направи? Отиде там на следващата вечер и отново се покатери.

— И успя ли да стигне до върха? — попитах неволно аз.

— Да, но не можа да слезе и трябваше отново да го свалят... Увеличаше се по кибернетика и компютърни изображения, успяваше да произведе доста добри фантоми. Всъщност, не зная дали тази информация ще ви бъде от полза.

— Добре — кимна Холмс. — Кога го видяхте за последен път?

— Преди да навлезем в подпространството — каза Морис. — Проверях готовността на отседите и повиках по интеркома машинното отделение.

— Така. А преди това?

— Когато обяви присъствието си на кораба преди полета.

— И тогава ли по интеркома?

— Да.

Забелязах как Холмс присви очи.

— Вашето отлитане от Вегас внезапно ли беше?

Морис кимна:

— На кораба доставиха някакви бързоразвалящи се местни плодове. Съвсем неочаквано.

— Така, така. А Бърнс имаше ли някакви познати на Вегас–2, да речем някакво момиче.

Навигаторът вдигна рамене.

— Досието му от службата за безопасност е безупречно. А на всички е известно, че вие събирате интимни сведения за служителите в космическия флот. Да, наистина Бърнс има там годеница. Веднага след като кацнахме там, той понечи да се втурне към нея, но беше негов ред да дежури. Нали знаете за глупавите инструкции, които изискват на новите планети да има винаги дежурен на кораба. А ние с Морис нямаше как да го сменим.

— Сигурно Бърнс е бил много разстроен — каза Морис, — макар че не го показва.

— А пък аз ви уверявам — възрази Холмс малко учуден, — че единственият човек, който знае за това досие, това сте вие. Може да ви прозвучи несериозно, но ако имах възможност да го ползвам, нямаше да ви разпитвам. Какви ли не слухове се носят за Службата за безопасност! Впрочем, като стана въпрос за слухове, казват, че Бърнс бил толкова увлечен по кибернетиката, че дори на своя пост в машинното си е направил автосекретар към интеркома.

— Да — намусено кимна навигаторът.

И тогава Холмс неочаквано се разсмя.

— Извинете ме — обърна се той към недоумяващия Фостър, след като се насмя до насита, — но ми се струва, че това е най-забавният от всички случаи, които съм разследвал.

— Разбира се, много е смешно — измърмори навигаторът.

— Добре — кимна Холмс. — Бих искал да огледам командната кабина и машинното отделение на „Кети“. Нали може?

— Разбира се — отвърна Фортър.

Вървахме през лабиринта от помещения на спътника, прекосявайки някакви лаборатории и коридори. Накрая завихме към тесен задънен коридор, където Фортър набра някакъв код и отвори преходните щитове. Прекосихме свързващата галерия и се озовахме на „Кети Сарк“.

В машинното отделение беше съвсем тъмно, затова Морис включи осветлението. Известно време Холмс обикаляше покрай преградите, като внимателно оглеждаше отсека. Забелязах, че се задържа по-дълго при интеркома. После сложи ръка на рамото ми.

— Поздравявам ви, Уотсън! Вие разкрихте този случай по-бързо от мен.

— Не ви разбирам, Холмс — искрено се учудих аз. — За какво говорите?

Лицето на Холмс потреперваше от едва сдържан смях.

— Разкрихте го, Уотсън, разкрихте го, макар че вече успяхте да го забравите. Хайде да отидем в командната кабина.

— Отначало проучих вашата версия, само за да я отхвърля като прекалено проста — каза Холмс, когато стигнахме до командния пост — но после... Нашите спътници се притесниха.

Космонавтите мрачно гледаха приятеля ми.

Холмс застана пред пулта с вид на фокусник.

— Капитан Морис, бъдете така любезен да повикате машинното отделение.

Другият натисна бутона на интеркома. Екранът светна и на него се появи тъмнокос млад мъж с бледо лице.

— Да — каза той.

Капитан Морис се втренчи изумен в него.

— Мили Боже! — извика Фортър. — Та това е изчезналият Бърнс. Видях неговата холограма.

— Какво правите там, Бърнс? — попита капитанът с тон, който не обещавахе нищо добро за събеседника му.

— Дежуря — отвърна Бърнс невъзмутимо.

— Веднага се явете тук — каза Морис.

Мълчание.

— Не ме ли чувате?

— Няма да дойде — каза Холмс меко. — Защото това не е самият Лойд Бърнс, а неговият компютърен фантом.

— О, Боже! — изстена Морис.

— Всъщност попитах за автосекретаря, само за да направя последна проверка. Вашият подчинен наистина е твърдоглав. Решил е непременно да види годеницата си и го е направил.

— Значи сега той...

— Е на Вегас-2. Уотсън ми подсказа това решение, когато попита, дали Бърнс изобщо се е качил на кораба. После ми направи впечатление, че никой по време на полета не се е срещал с Бърнс лично, а сте разговаряли с него само по интеркома. И сте открили, че е

изчезнал едва когато вие, — Холмс се обърна към навигатора, — сам сте отишли в машинното отделение.

— Но моля ви! — възкликна капитанът. — Аз повиках машинното, когато там беше навигаторът, а после още веднъж.

Холмс се усмихна.

— Вашият инженер е доста умен и е предвидил как да избегне подобни грешки. Събеседникът навярно се изключва, когато до него има страничен човек. А после и него са го изключили от интеркома.

— Да, така е — кимна навигаторът. — Когато излизах от машинното отделение, изключих приемника, макар да не знаех какво е това.

— А пък аз незабелязано го включих. Извинете, но исках да ви отвърна за фишека, пуснат по адрес на нашата служба — обърна се Холмс към навигатора.

— И блестящо се справихте.

— Чудна работа — промърмори Холмс, — двайсет години работя в тази служба, но с подобно нещо никога не съм се сблъсквал.

— Жалко за момчето — въздъхна капитан Морис.

Публикувано във вестник „Нова Орбита“, брой 21-22/1994 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.